

בית המשפט העליון
ענ"מ 56/16
זמזונה על יישום חוק חו נ. רביב דרוקר
תאריך הגשה: 03/01/16

בית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט לערעורים מינהליים

הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה

בנימין נתניהו, ראש הממשלה

על ידי פרקליטות המדינה

משרד המשפטים, ירושלים

טלפון: 02-6466590; פקס': 02-6467011

המערערים

נגד

רביב דרוקר

חדשות 10 בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן ואח'

מרח' הרכבת 58, תל אביב 6777016

טל': 03-5602225; פקס': 03-5601755

המשיבים

הודעת ערעור מטעם המדינה

1. מוגשת בזאת הודעת ערעור מטעם המדינה על פסק דינו של בית משפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (כבי' השופט ד' מינץ) (להלן: בית המשפט קמא), בעת"מ 28606-09-15 (להלן: פסק הדין ו-העתירה). פסק הדין ניתן בהעדר הצדדים ביום 2.12.2015 והומצא למדינה בו ביום.

צילום פסק דינו של בית משפט קמא מצורף ומסומן נספח א'.

2. בתמצית – מזכירות ראש הממשלה מנהלות רישום של כלל השיחות הנכנסות והיוצאות אל ראש הממשלה וממנו. בכלל רישום זה – זהות המשוחח ושעת השיחה. רישום זה אינו מחוייב על פי דין כלשהו, נעשה לצורך יעילות עבודת המזכירות, וראש הממשלה עצמו כלל לא היה מודע לו.

באופן טבעי, ונוכח האופי האינטנסיבי של עבודת ראש הממשלה, במשך כל שעות היממה מנהל ראש הממשלה שיחות מקצועיות, פוליטיות ופרטיות. ברי, כי לא ניתן לעשות בזמן אמת הבחנה של ממש בין שיחות אלו, ועל כן, כלל השיחות נרשמות.

3. המשיבים ביקשו, מכוח חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן – **החוק**), את פירוט מועדי השיחות בהן שוחח ראש הממשלה, בתקופה מסוימת, עם שני אישים שהם **חברים פרטיים** שלו – שלדון אדלסון, שהוא הבעלים של עיתון "ישראל היום", ועמוס רגב, עורכו של עיתון זה. בקשתם נדחתה על ידי המערער 1, הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן – **הממונה**), וזאת מכוח הסייג הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק, שעניינו פגיעה בפרטיות. המשיבים עתרו לבית משפט קמא.
4. בפסק דינו, קבע בית משפט קמא כי "המידע המבוקש נמצא בתחום ה"אפור" של עניינים פרטיים המוחרגים בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע". במסגרת פסק הדין נקבע כי על הממונה להעביר למשיבים את פרטי המידע האמורים, וזאת לאחר פנייה לקבלת עמדתם של שלדון אדלסון ועמוס רגב אשר מהווים צד ג' אשר עלול להפגע ממסירת המידע.
5. המערערים יטענו, בכבוד הראוי, כי שגה בית משפט קמא בפסק דינו. האחת, המערערים יטענו כי בהתאם **לחוק** (ונרחיב בעניין זה), מסירת המידע המבוקש פוגעת פגיעה משמעותית בפרטיות ראש הממשלה, ואינה ב"תחום האפור" של הפרטיות. לצד זאת יטענו המערערים, ושוב בכבוד הראוי, כי אף ראש הממשלה, לצד כל ההיבטים הציבוריים המעוגנים בעצם מהות תפקידו, זכאי למרחב מוגן של פרטיות. לעמדת המערערים, בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לזכות זו של ראש הממשלה לפרטיות.
- לעמדת המערערים, תוצאת פסק דינו של בית משפט קמא מרוקנת את מרחב הפרטיות של ראש הממשלה מכל תוכן, ומותירה אותו ללא מרחב חיוני זה.
6. נוכח האמור, ומהטעמים שיפורטו, יטענו המערערים כי דין הערעור להתקבל, ודינו של פסק דינו של בית משפט להתבטל, תוך חיוב המשיבים בהוצאות המערערים.

רקע עובדתי תמציתי

7. נקדים ונאמר – כידוע לכל, ראש הממשלה מוקף אנשים, מאבטחים ואחרים רוב זמנו, ומרחב הפרטיות שלו מצומצם עד למאוד. כמו כן, נבקש לציין עוד כי ראש הממשלה מקיים את שיחותיו באמצעות הטלפון הקווי, ואינו מחזיק בטלפון נייד משל עצמו וזאת בשל שיקולי אבטחה.
8. ככלל, שיחות הטלפון של ראש הממשלה, הן שיחות שעניינן עבודתו המיניסטריאלית והן שיחותיו הפרטיות, לרבות שיחותיו עם חבריו ובני משפחתו, הן שיחות מתוך המשרד והן מחוצה לו, לרבות ברכבו ובביתו, נערכות באמצעות מזכירותיו. למותר לציין כי הדבר מותר לכתחילה, ככל שר הזכאי לסיוע מינהלי מעובדי לשכתו.

9. הגם שלא קיימת חובה בדין לעשות זאת, המזכירות מתעדות כל שיחה במסמך Word יומי, בו מתועדים נמען השיחה, מי יזם את השיחה, שעת השיחה והאם השיחה בוצעה מהבית או מהמשרד. משך השיחה אינו מתועד. בסוף כל יום מודפס המסמך ונשמר בלשכת ראש הממשלה, בהיותו מסווג. יודגש, כי אין כל תיעוד לתוכן השיחה או לסיווגה כפרטית, פוליטית או מיניסטריאלית, מסווגת ביטחונית או לא מסווגת ביטחונית.

נבקש להבהיר, כי התיעוד במסמך אינו מדויק בהכרח ואף יתכן, בסיטואציה כזו או אחרת, כי שיחות יערכו שלא באמצעות המזכירות ולפיכך לא יתועדו.

תיעוד זה נעשה, בעיקרו של דבר, לצרכי המזכירות, וזאת בין היתר בשים לב לתחלופה במהלך היום של המזכירות, ועל מנת לוודא שישנו זיכרון רציף במהלך היום של השיחות שכבר התקיימו. פועל יוצא הוא, כי התרשומת האמורה מייצרת מידע החושף את התנהלותו של ראש הממשלה במתחם האישי ביותר – עם מי הוא משוחח, מתי, באיזו תדירות וכד'.

נעיר, כי במהלך הטיפול בסוגיה, נבדק העניין מול ראש הממשלה, ונמצא כי הוא כלל לא היה מודע לתיעוד זה.

10. ביום 11.2.2015 הגיש המשיב 1 בקשה לפי החוק לקבלת פרטים על אודות שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה עם שלדון אדלסון ועמוס רגב: שיחות נכנסות ויוצאות, תדירות הקשר, מספר השיחות, מועד השיחה - תאריך ושעה – ומשך השיחה. הבקשה התייחסה לתקופה של שלוש השנים שקדמו ליום 11.2.2015.

11. ביום 11.6.15 נשלחה למשיב 1 החלטת הממונה בבקשה. הבקשה נדחתה בשני נימוקים: הראשון, כי המידע ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המדינה, ועל כן הוראות חוק חופש המידע אינן חלות על המידע. כפי שהבהירה המדינה בבית משפט קמא, אין היא עומדת עוד על נימוק זה, ועל כן לא נידרש לו עוד.

השני, מאחר שהמידע המתייחס לתקופה שלאחר חודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, אשר מצוי במשרד ראש הממשלה, הוא מידע אודות שיחות פרטיות של ראש הממשלה עם ה"ה אדלסון ורגב, שהם חבריו האישיים, והשיחות עימם אינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית, אין כל מקום למסרו בהתאם להוראות חוק חופש המידע. לפיכך, נדחתה הבקשה בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע.

12. המשיבים עתרו לבית משפט קמא. ביום 19.11.2015 הוגשה תגובת המערערים לעתירה. המשיבים פנו למערערים בבקשה לפרטים נוספים, והמדינה השיבה לפנייה זו. ביום 25.11.2015 התקיים דיון בעתירה, וביום 2.12.2015 ניתן פסק דינו של בית משפט קמא.

13. בפסק דינו, קבע בית משפט קמא כי המידע המבוקש "נכלל בתחום ה"אפור" של "עניינים פרטיים" המוחרגים בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע. בית משפט קמא דחה את טענות העותרים שם כי "עצם העובדה שהמידע מתועד בידיעת ראש הממשלה, אינה מאפשרת לו לטעון כי מסירת המידע מהווה פגיעה בפרטיות", בקובעו כי: "קל וחומר שאין בתיעוד המידע כשלעצמו כדי להוות הסכמה מכללא כאמור לפרסומו".

בעניין זה נעיר אך כי נפלה טעות עובדתית בעניין זה, שכן, כאמור בראשית הדברים, ראש הממשלה כלל לא היה מודע לתיעוד זה.

הקביעה העיקרית, אליבא דבית משפט קמא, היא כי בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק, במקרה זה, "העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית המידע, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין". זאת, נוכח קביעת בית משפט קמא לפיה "המידע הנוסף מעורר עניין ציבורי".

בשולי פסק דינו, קבע בית משפט קמא כי טרם חשיפת המידע, על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, ולהודיע לאדלסון ורגב על תוצאות העתירה, ועל זכותם להתנגד למסירת המידע.

14. בעניין אחרון זה נבקש לעדכן כי ביום 17.12.2015 פנה הממונה על חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה במכתב אל אדלסון ורגב, עדכן אותם אודות פסק הדין, וביקש את עמדתם לעניין פרסום המידע.

ביום 21.12.2015 הגישו אדלסון ורגב עתירה לבית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, ובה ביקשו את ביטול פסק דינו של בית משפט קמא (עת"מ 15-12-44200). זאת, בעיקרו של דבר, בטענה כי בהעדר שמיעת עמדתם בעניין, לא היה מוסמך בית משפט קמא להכריע בעתירה. ביום 23.12.2015 פנה בא כוחם של אדלסון ורגב וביקש מהממונה כי יאריך את המועד לתשובתם, עד לאחר הכרעה בעתירה שהגישו, או עד הכרעה בערעור זה.

ביום 30.12.2015 נדחתה עתירת אדלסון ורגב. בו ביום, פנה בא כוחם ועדכן כי בכוננתם להגיש ערעור על פסק דין זה.

ברי, כי לאחר קבלת תשובות אדלסון ורגב לפניית הממונה, על הממונה לשקול את הבקשה לאור תשובות אלו, ולקבל החלטה מנהלית בעניין.

טענות הצדדים בעניין החלטה עתידית זו שמורות להם כמובן, ואין בעצם הערעור בכדי להשליך על כך, למעט כמובן אם יתקבל הערעור, ואזי יתייתר הצורך לקבל החלטה נוספת בעניין. מכאן הערעור שבפנינו.

עמדת המדינה

רקע נורמטיבי

חוק חופש המידע

15. סעיף 1 לחוק חופש המידע קובע כי לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות החוק.
16. יחד עם האמור, כמרבית הזכויות, גם הזכות למידע אינה זכות מוחלטת אלא יחסית, והחוק מסייגה, בין היתר נוכח ההגדרה הרחבה שניתנה למונח "מידע" בסעיף 2 לחוק.
- האיזון שמתווה החוק בין הזכות לחופש המידע ובין זכויות ואינטרסים אחרים בא לידי ביטוי בעיקר בסעיפים 8 עד 14 לחוק. כך, לדוגמה, סעיף 14 לחוק מוציא מתחולתו את המידע שנאגר אצל גופים שונים, כגון מערך המודיעין של צה"ל.
17. סעיף 8 לחוק עוסק במצבים בהם רשאית הרשות לדחות בקשה לקבלת מידע מטעמים מינהליים-טכניים, כגון כאשר הטיפול בבקשה מצריך הקצאת משאבים בלתי סבירה.
18. סעיף 9(א) לחוק מונה מקרים בהם הרשות לא תמסור מידע, כדוגמת מידע שבגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה, או מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין. סעיף 9(ב) לחוק מונה מקרים בהם הרשות רשאית לסרב לבקשה לקבלת מידע, כדוגמת מידע אודות דיונים פנימיים של הרשות, מידע שאי-גילוי היה תנאי למסירתו לרשות ועוד.
19. נבקש להביא את לשונו של הסייג הקבוע בסעיף 9(א) לחוק:

"(א) רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

(1) מידע אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בביטחון הציבור או בביטחון או בשלמו של אדם;

(2) מידע בנושאים ששר הביטחון, מטעמים של שמירה על ביטחון המדינה, קבע אותם בצו, באישור הועדה המשותפת;

(3) מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין;

(4) מידע אשר אין לגלותו על פי כל דין" (ההדגשות הוספו)

20. מקום בו בוחנת הרשות בקשה לקבלת מידע, ושוקלת אפשרות לדחותה על יסוד הסייגים בסעיף 8 או סעיף 9 לחוק, הרי שבהתאם לסעיף 10 לחוק, עליה ליתן דעתה, בין היתר, לענייניו של המבקש במידע ואת העניין הציבורי שבגילוי המידע "מטעמים של שמירה על בריאות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה", כלשון החוק.

לעניין זה, ראו סעיף 21 לפסק דינה של השופטת א' חיות בע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ (פורסם באתר הרשות השופטת, 19.1.2006).

21. לעניין היחס בין הסייגים הקבועים בסעיפים 8-9 לחוק, לסעיף 10 לחוק, נבקש להזכיר את דבריו של כבוד השופט א' שהם בפסק דינו בע"מ 2820/13 רוזנברג נ' רשות האכיפה והגביה (פורסם באתר הרשות השופטת, 11.6.2014) (להלן – פס"ד רוזנברג):

"כאמור, סעיף 9(א) לחוק אוסר על הרשות הציבורית למסור מידע הנוגע לקטגוריות מסויימות, ובהן מידע הפוגע בפרטיות (סעיף 9(א)(3) לחוק). השאלה, האם קיים בידי הרשות שיקול דעת במקרים מעין אלה, היא שאלה פרשנית, אשר ניתן לזהות בה גישות שונות. בין היתר, כרוכה שאלה זו בקביעת היחס בין סעיף 9(א), לבין סעיף 10, המורה לרשות "בבואה לשקול סידור למסור מידע לפי חוק זה, מכוח הוראות סעיפים 8-9", לתת את דעתה לענייניו של המבקש ולעניין הציבורי במסירת המידע. בכך, מצווה סעיף 10 על הרשות להפעיל שיקול דעת, אך ספק אם סעיף זה מתייחס גם למצבים המנויים בסעיף 9(א) לחוק. ניתן לטעון, מחד גיסא, כי סעיף 10 אינו עורך הבחנה בין סעיף 9(א) לסעיף 9(ב), ומשתמע מכך שהוא חל גם על סעיף 9(א). מאידך גיסא, יש טעם בטענה לפיה סעיף 10 דן במצב שבו הרשות שוקלת סירוב, וניתן לטעון שבכך הוא מכוון לסעיפים 8 ו-9(ב) בלבד, שכן בסעיף 9(א), נאסר על הרשות למסור מידע".

בפסק הדין האמור לא הוכרעה סוגיה זו, אך בית המשפט שם יצא מנקודת הנחה כי הרשות רשאית לשקול את מסירת המידע.

22. סעיף 11 לחוק חופש המידע מוסיף וקובע כי אף מידע שהרשות רשאית או חייבת שלא למסרו, יש לגלותו אם ניתן לעשות כן תוך השמטת פרטים, התניית תנאים בדבר השימוש במידע וכיוצא בזה.

23. עוד קובע החוק הסדרים להגנה על זכויותיו של צד שלישי, שמסירת המידע המבוקש עלולה לפגוע בו. הרשות נדרשת להודיע לצד השלישי על כוונתה למסור את המידע ולאפשר לו להביע את התנגדותו לכך עוד בטרם תמסור את המידע בפועל.

אם החליטה הרשות לדחות את התנגדותו של הצד השלישי, עליה לעכב את מסירת המידע עד חלוף התקופה להגשת עתירה או עד שהוחלט לדחותה, לפי העניין. נבקש להביא את לשונו של סעיף 13 לחוק חופש המידע לעניין זה:

"(א) נתבקש מידע הכולל פרטים על אודות צד שלישי, אשר מסירתם עלולה לפגוע בצד השלישי, והרשות הציבורית שוקלת לאפשר למבקש המידע לקבל את המידע, תודיע הרשות לצד השלישי, בכתב, על דבר הגשת הבקשה ועל זכותו להתנגד למסירת המידע ותודיע על כך למבקש; קיבל אדם הודעה כאמור, רשאי הוא להודיע לרשות, בתוך 21 ימים, כי הוא מתנגד לבקשה, בנימוק שאין למסור את המידע, כולו או מקצתו, מכוח הוראות סעיף 9 או הוראות כל דין; 21 הימים האמורים לא יבואו במנין המועדים המנויים בסעיף 7.

(ב) החליטה הרשות הציבורית לדחות את התנגדותו של הצד השלישי, תמציא לו, בכתב, את החלטתה המנומקת, ותודיע לו על זכותו לעתור נגד החלטתה על פי חוק זה.

(ג) על אף האמור בסעיף 7(ב) לא תאפשר הרשות הציבורית את קבלת המידע המבוקש, בטרם חלפה התקופה להגשת העתירה או בטרם הוחלט לדחותה, לפי העניין, אלא אם כן הודיע הצד השלישי שהתנגד, בכתב, כי הוא מוותר על זכותו להגישה".

24. סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע קובע:

"על אף הוראות סעיף 9, רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש, כולו או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין".

25. הזכות לפרטיות מעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. וכך קובע סעיף 7 לחוק היסוד, שכותרתו "פרטיות וצנעת הפרט":

"(א) כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו.
 (ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו.
 (ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו.
 (ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו".

זו נקודת המוצא. הזכות לפרטיות מוכרת בשיטת המשפט הישראלית. נבקש לציין כי אף בטרם עוגנה בחוק היסוד, הוכר מעמדה של הזכות לפרטיות כזכות יסוד המעוגנת בחקיקה פרטיקולרית – חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות) – הקובע כי פגיעה בפרטיות תהווה עוולה אזרחית, ובנסיבות מסוימות אף עבירה פלילית (סעיפים 4-5 לחוק הגנת הפרטיות).

26. בפסק דינה של כבוד השופטת ע' ארבל בע"מ 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות (פורסם באתר הרשות השופטת, 15.9.2009) (להלן – עניין התנועה לחופש המידע) עמד בית משפט נכבד זה על הזכות לפרטיות, וקבע:

"19. במוקדה של הזכות לפרטיות ניצבות האוטונומיה של הפרט וההכרה באינדיבידואל. זכותו של אדם לפרטיות מאפשרת לו לקבוע את קווי דמותו ולעצב את יחסיו עם סביבתו, כמו גם את הגדרתו העצמית. הזכות לפרטיות מצויה בליבתו של מושג החירות, ניתן אף לומר כי היא תמציתו. היא ציר מרכזי המגדיר את יחסי הפרט אל מול החברה במשטר הדמוקרטי. אין כל תימה על כן כי הזכות לפרטיות זכתה למעמד חוקתי ועוגנה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (סעיף 7 לחוק היסוד. ראו גם: בג"ץ 8070/98 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים, פ"ד נח(4) 842 (2004); בג"ץ 6650/04 פלוניית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה (לא פורסם, 14.5.06), פסקה 9 לפסק דינו של הנשיא. להלן: עניין פלוניית). זאת ועוד, הזכות לפרטיות כרוכה בעבותות גם בזכות היסוד לכבוד, כאשר זו האחרונה מקרינה על זו הראשונה ותורמת לעיצוב דמותה.

ואולם, מעמדה של הזכות לפרטיות כזכות יסוד בוצר עוד קודם לכן, כעולה גם מחוק הגנת הפרטיות האוסר על פגיעה בפרטיותו של אדם ללא הסכמתו (סעיף 1 לחוק) ומתפסיקה ... זכות זו, שהגדרתה המסורתית והתמציתית היא כ"זכות להיעזב במנוחה" (the right to be let alone), כפי שהוגדרה בארצות הברית על-ידי וורן וברנדייס במאמרם הידוע: Samuel Warren & Louis Brandeis, *The Right to Privacy*, 4 Harv.L.Rev. 193 (1890), הוכתרה כאחת "מהחשובות שבזכויות האדם בישראל" (ע"פ 1302/92 מדינת ישראל נ' נחמיאס, פ"ד מט(3) 309, 353 (1995)). עוד תוארה כ"אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, בערך בפני עצמו" (ע"פ 5026/97 גלעם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (לא פורסם, 13.6.99)). הוסבר כי "הזכות לפרטיות היא רבת ערך דווקא בחברה פתוחה הנוטה יותר ויותר להתערב בענייני אזרחיה בין באמצעות מוסדות השלטון ובין באמצעות התקשורת הנישאת על כנפי עקרון זכות הציבור לדעת" (בג"ץ 2481/93 דיין נ' מפכ"ל המשטרה, פ"ד מח(2) 456, 487 (1994)). להלן: עניין דיין) (ההדגשות הוספו).

אחר ששמנו דברים אלו נגד עיננו, נמשיך ונבחן את מושג הפרטיות.

27. במאמרו "שליטה והסכמה: הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות" משפט וממשל י"א 11 (2007) עומד המלומד מ' בירנהק על חשיבותה של הפרטיות. מבלי לשכוח לרגע את העניין הספציפי בו אנו עוסקים בערעור זה, נבקש להביא מילים מספר על אודות הצורך בפרטיות:

"צורך במרחב אישי – אנו זקוקים למרחב שבו נוכל להיות לבד. לעיתים הכוונה היא לבידוד מהסביבה. כלומר, למרחב פיזי ... אנו זקוקים לעיתים שיניחו לנו. הדרישה למרחב פרטי מופנית כלפי כל האחרים: המדינה, החברה, אנשים אחרים ... אנו זקוקים למרחב האישי הפרטי הזה שלאחרים לא תהיה גישה אליו ..."

28. הגדרת המונח פרטיות היא עניין מורכב, והיקפו של המונח פרטיות לא נקבע במפורש. לעניין זה ראו ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (פורסם באתר הרשות השופטת, 27.2.2008). וכך מסוכם עניין זה בפס"ד התנועה לחופש המידע:

"המונח 'פרטיות' והיקפו לא הוגדרו הגדרה מדויקת.
זהו מונח מופשט שאת גבולותיו המוגדרים קשה לקבוע
... הקושי בקביעת הגדרתה של הזכות לפרטיות נובע בחלקו, כפי שמסביר בירנהק במאמרו, מכך שמדובר בזכות מורכבת הפועלת באופן שונה במעגלים חברתיים, תרבותיים וכלכליים שונים, שעיצובם תלוי הקשר חברתי וטכנולוגי. **יחד עם זאת, הציר המשותף למעגלים השונים הוא של שליטת האדם ביחידה האוטונומית שלו** ...
הקושי להגדיר את הזכות לפרטיות הגדרה ברורה וממצה הביא להימנעותו של המחוקק מהגדרת המונח "פרטיות" שבחוק. תחת הגדרה פוזיטיבית בחר המחוקק בטכניקה חקיקתית של הגדרת טיפוסים מצבים שייחשבו כפגיעה בפרטיות (סעיף 2 לחוק).

באשר להיקף ההגנה על זכות זו, קבעה כבוד השופטת ארבל כך:

"כיתר הזכויות המוכרות במשפטנו, לרבות אלה שזכו למעמד חוקתי, אף הזכות לפרטיות אינה בלתי-מוגבלת. מעמדה החוקתי אינו מקנה לה הגנה מוחלטת אל מול זכויות ואינטרסים אחרים. **יחד עם זאת, בפסיקת בית משפט זה צוין כי משניתן לזכות לפרטיות מעמד חוקתי יש לפרשה מתוך מבט רחב,** "...מתוך גישה מהותית ולא גישה "לגליסטית"...מתוך גישה עניינית ולא מתוך גישה "טכנית" או "פדנטית"...".

29. כעולה מהאמור לעיל, סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע מפנה לחוק הגנת הפרטיות לעניין משמעות "פגיעה בפרטיות".

30. חוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא, בין היתר, שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה (סעיף 2(9) לחוק).

31. בפסק דינו של בית משפט נכבד זה בע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994) (להלן – עניין ונטורה) נדונה משמעות המונח "ענייני הפרטיים של אדם".

כבוד השופט ג' בך הגדיר בפסק דינו בעניין ונטורה את ענייני הפרטיים של אדם כמתייחס ל:

"כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה".

לעומת זאת, כבוד השופט ט' שטרסברג-כהן סברה כי אין ליצור רשימה כוללת של עניינים שיש לראות בהם "ענייני הפרטיים של אדם", אלא יש לבחון כל עניין על-פי ההקשר בו הוא מופיע.

32. בעניין התנועה לחופש המידע נקבע כי ככלל, הפרטים שמנה כבוד השופט ג' בך בעניין ונטורה אכן מהווים עניין מענייני הפרטיים של אדם, אולם ההחלטה האם מדובר ב"ענייני הפרטיים של אדם", לפי חוק הגנת הפרטיות תיבחן בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו ולהקשרו (פסקה 23 לפסק הדין).

חוק נתוני תקשורת

33. חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – נתוני תקשורת), תשס"ח-2007 (להלן – חוק נתוני תקשורת) מסדיר את העברתם של נתוני תקשורת אל רשות חוקרת. נתוני תקשורת מוגדרים בחוק שם, ואין מחלוקת כי בהינתן שאצלנו המידע נרשם על ידי מזכירות הממשלה, חוק נתוני תקשורת אינו חל בעניין זה.

34. עם זאת, המערערים טענו בבית משפט קמא (ובית משפט קמא לא מצא לנכון להידרש לעניין זה כלל) כי חוק נתוני תקשורת יש בו בכדי ללמד על הסוגיה מושא הערעור, וכי ניתן להקיש מההסדר הקבוע בחוק נתוני תקשורת על רגישותם של נתונים אלו.

35. חוק נתוני תקשורת מסדיר את סמכויותיהן של רשויות חקירה לקבל לרשותן "נתוני תקשורת" ו"נתוני תעבורה" מבעלי רישיונות בזק. סעיף 1 לחוק נתוני תקשורת מגדיר "נתוני תעבורה":

"נתוני תעבורה", לעניין מנוי, מיתקן בזק, מקום או מועד מסוימים - כל אחד מאלה:
(1) סוג מסר הבזק;

- (2) נתונים מזהים של מיתקן בזק שהוא מקור מסר הבזק, יעדו או מצוי בנתיבו ;
- (3) נתונים מזהים של המנוי שהוא מקור מסר הבזק או יעדו ;
- (4) מועד השידור או הקבלה של מסר הבזק ;
- (5) משך מסר הבזק, נפחו או היקפו"

"נתוני תקשורת" מוגדרים בחוק נתוני תקשורת כך :

"נתוני מיקום, נתוני מנוי או נתוני תעבורה, והכל למעט תוכנו של מסר בזק"

"מסר בזק" מוגדר בחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 :

"מסר בזק" - מסר המשודר, המועבר, הנקלט או הנמסר לשידור או להעברה במיתקן בזק"

36. כלומר, בכל הנוגע לשיחות טלפון, מסדיר חוק נתוני תקשורת את קבלתם מחברות התקשורת, בין היתר, של נתונים אודות יוזם השיחה ומקבלה ומועד קיום השיחה.

37. אשר להסדרים אותם קובע חוק נתוני תקשורת. קבלת נתונים כאמור מותנית בצו שיפוטי או בקבלת היתר מנהלי במקרים דחופים. בית המשפט רשאי ליתן צו כאמור אם שוכנע כי הדבר נדרש "ובלבד שאין בקבלת נתוני התקשורת כאמור כדי לפגוע, במידה העולה על הנדרש, בפרטיותו של אדם" (סעיף 3(א) לחוק).

38. חוק נתוני תקשורת נתקף בעתירה אשר הגישה האגודה לזכויות האזרח לבית משפט נכבד זה, ובה תקפה את חוקתיות החוק.

העתירה נדחתה בסופו של יום בפסק דין בג"ץ 3809/08 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל (28.5.2012, פורסם באתר הרשות השופטת) (להלן – פסק דין האגודה לזכויות האזרח).

39. נקודת המוצא של בית משפט נכבד זה בדיונו בפסק דין האגודה לזכויות האזרח היא כי ההסדר הקבוע בחוק נתוני תקשורת, המסדיר העברה של נתוני תקשורת, פוגע בזכות החוקתית לפרטיות. הנה כך דבריה של כבוד הנשיאה ד' ביניש בפסק דינה, בעניין זה :

"החוק נשוא העתירות שלפנינו מאפשר, כאמור, השגת נתוני תקשורת הנוגעים לשיחותיו של מנוי ונמעניהן, סוג המסרים שהוא מעביר, היקפם, משכם ועוד. למעשה, וכך אף עולה מלשונו, מאפשר החוק השגת כלל המידע הנוגע למסר המועבר, למעט תוכנו. בנוסף מאפשר החוק להשיג מידע רב על המנוי, בלא קשר למסר שהעביר; מיקומו הנוכחי של המנוי ומיקומו (במבט צופה פני עבר ועתיד), כתובתו, אמצעי התשלום שבו השתמש לרכישת המכשיר שברשותו ועוד. בנוסחו הכללי מאפשר החוק להשיג נתוני תקשורת על כל אדם המעורב בעבירה, בין אם הוא הקרבן, החשוד, או גורם אחר היכול להוביל את גורמי החקירה אל קצה חוט. מעבר לכך, וגם אם כתוצר לוואי שלו, במסגרת הסמכויות שמקנה החוק מקבלות הרשויות נתוני תקשורת נוספים הנוגעים לפרטים נוספים, שאינם מעורבים בהכרח בעבירה כלשהיא, ושעומים יצר האדם המעורב בעבירה קשר.

לכאורה די בסקירת הסמכויות שמקנה החוק בכדי להגיע למסקנה, שגם המדינה אינה חולקת עליה, כי החוק אכן גורם לפגיעה חוקתית בזכות לפרטיות. והדברים ברורים; במסגרת המעקב אחר מנוי, יכולה רשות החקירה לצפות בהרגלי השימוש שלו בטלפון הנייד, במחשב ובאינטרנט, וכך לאתר את הרשת החברתית שלו, ואת פעילותו הן בשעות עבודתו והן בשעות הפנאי. אף אם נניח כי ישנה הצדקה לקיום המעקב, וגם ככל שמנוי זה מעורב באופן כלשהוא בעבירה שיש למנועה, אין ספק כי פרטיותו נפגעת כאשר צעדיו נבחנים באופן כזה. ברי, כי מעקב אחר אדם, גם אם הוא לצורך חקירה פלילית, יכול שיעלה פרטים אחרים, שידיעתם מהווה פגיעה בפרטיותו ובצנעת הפרט של האדם, כגון בעיות בריאותיות, הרגלי צריכה, העדפותיו המיניות, וכיוצא באלה. בכל אלה יש כדי לפגוע בפרטיות האדם מעצם היוודעם לאחר המקבל את הנתונים, ובוודאי יש בהם פוטנציאל לפגיעה בפרטיותו כאשר יכול שיעשה בהם שימוש לצרכי חקירה. כך הם הדברים גם ביחס לצדדים שלישיים עימם מנהל הפרט המעורב בעבירה קשר כלשהוא. בעתירתן מציירות העותרות תרחיש הדומה למתואר בספרו של ג'ורג' אורוול "1984". גם אם לא נקבע כי כבר הגענו לתרחיש בלהות שכזה, אין ספק כי לתחושת המעקב - הידיעה כי עיניהן

של רשויות החקירה פקוחות ויכולות לבחון כל אדם בכל מקום ובכל שעה - השפעה "ממשמעת" על התנהלותו של האדם, גם במרחב הפרטי ... במצב דברים זה, נראה כי נוכל להניח כי חוק נתוני תקשורת אכן פוגע בזכות החוקתית לפרטיות".

כלומר, נקודת המוצא היא שהעברת מידע אודות נתוני התקשורת של אדם – עם מי הוא מתקשר, מתי ונתונים דומים – פוגע בזכות החוקתית שלו לפרטיות.

40. עם זאת, אל מול הפגיעה בזכות לפרטיות, הציגה המדינה את תכלית החוק. וכך סוכמה בפסק הדין תכלית החוק כפי שהציגה אותה המדינה:

"תכליתו של החוק, כפי שהציגה אותה בפנינו המדינה, היא ליתן בידי המשטרה ורשויות החקירה האחרות כלים אפקטיביים למאבק בפשיעה, בעולם המודרני המתפתח"

כלומר, קביעתו מלכתחילה של הסדר הפוגע בפרטיות באמצעות איסוף והעברת נתוני תקשורת נעשתה לצורך מאבק בפשיעה.

41. בסופו של יום, נדחו העתירות אשר תקפו את חוק נתוני תקשורת. ואולם, נבקש להביא את דברי כבוד הנשיאה ד' ביניש, בסכמה את תוצאות פסק הדין:

"לאחר שבחנו בקפידה את מכלול ההסדרים שגובשו בחוק נתוני תקשורת ובנהליו, באנו לכלל מסקנה כי בשים לב לפרשנות הראויה להפעלת הסמכויות הקבועות בו - הקוראת בעיקרה להפעילו בצמצום ובנסיבות המתחייבות בלבד - לא נמצאה בפנינו עילה להתערבות חוקתית. עם זאת, והעניין הודגש על-ידינו פעם אחר פעם, על רשויות האכיפה מוטלת מלאכה נכבדה של שימוש ראוי בסמכויות שהוענקו להם, תוך הפעלת שיקול דעת זהיר והקפדה יתרה על כי ההסדרים הפוגעניים שבחוק יופעלו רק בהיקף ובמידה המתחייבת. כן מוטלת בהקשר זה אחריות רבה על הכנסת ועל היועץ המשפטי לממשלה, האמונים על-פי חוק על קיום ביקורת שוטפת בעניין היקף השימוש שנעשה בחוק. כך הם הדברים ביחס לבתי המשפט בפניהם יונחו בקשות להתיר קבלת נתוני תקשורת בהתאם לחוק.

אנו מניחים, ומקווים, כי כל הרשויות המעורבות
בהפעלתו של החוק יקפידו על קלה כעל חמורה כי
הסמכויות שהקנה המחוקק לא יופעלו שלא לצורך,
ובהתאם לאמות המידה המצמצמות אותן התווינו בפסק
דיננו."

נסכם – החוק בישראל מסדיר העברה של נתונים דוגמת אלו אשר התבקשו במקרה שלפנינו מידי בעל רישיון בזק לידי רשויות חקירה. ואולם, זאת לצורך מלחמה בפשיעה, ובאמצעות דרך המלך של צווים שיפוטיים, ובמקרים חריגים ודחופים – היתר מנהלי.

42. כאמור לעיל, חוק נתוני תקשורת כמובן אינו חל בענייננו, והוא מסדיר את מסירתם של נתונים מסוגים שונים, ובכלל זה נתונים מהסוג המבוקש בענייננו, בהקשר שונה. יחד עם זאת, לטעמם של המערערים, יש בהסדרים הקבועים בחוק ובפסיקת בית המשפט לגביו, כדי ללמד על רגישותם של נתונים מסוג זה ועל הפגיעה בפרטיות הכרוכה במסירתם.

עמדת המדינה – שגה בית משפט קמא בפסק דינו

43. כאמור בהחלטת הממונה, וכפי שנכתב בעמדת המדינה בבית משפט קמא, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי ה"ה אדלסון ורגב הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ושיחותיו עימם הן שיחות פרטיות.

44. לעמדת המדינה, המידע המבוקש אודות פרטי שיחות הטלפון שקיים ראש הממשלה עם חבריו, הוא מידע החושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו האישיים.

45. לעמדת המדינה יחסי אדם עם חבריו האישיים, ואף אם הוא ראש הממשלה, הוא מידע החוסה תחת הגנת הפרטיות באופן מובהק. חוק חופש המידע קובע מפורשות בסעיף 9(א)(3) כי רשות ציבורית לא תמסור מידע שגילויו מהווה פגיעה בפרטיות.

46. כפי שהדגישה המדינה בבית משפט קמא, התפיסה הניצבת ביסודה של העתירה, אותה קיבל למעשה בית משפט קמא, היא, כי כל פעולה של איש ציבור היא בעלת אינטרס ציבורי הגובר על זכותו לפרטיות. פועל יוצא מפסיקה זו היא שלאנשי ציבור אין כלל תחום פרטי שיהיה מוגן מכוח חוק הגנת הפרטיות.

47. המדינה תטען כי תפיסה זו אינה משקפת את הדין הקיים, ואף לא את הדין הרצוי. אכן, אין חולק כי אנשי ציבור, ובראשם ראש הממשלה, חשובים, מטבע הדברים, לעין הציבור יותר מכל אדם רגיל.

48. ואולם, לעמדת המדינה, מכאן ועד הקביעה כי הם אינם זכאים להגנה על פרטיותם, רחוקה הדרך. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, זקוק איש ציבור למרחב פרטי מוגן בו יוכל לנהל את ענייניו בשקט ובשלווה, ובכלל זה לשוחח ולהיועץ עם חבריו או עם אנשים נוספים שהוא מעריך דעתם.

49. המדינה תטען כי שילוב הוראות חוק חופש המידע והוראות חוק הגנת הפרטיות, כפי שפורשו בפסיקה, ובשים לב למידת רגישות הנתונים אותה ניתן להקיש מחוק נתוני תקשורת, מתלכדות כולן למסקנה אחת, ולפיה באיזון שבין הזכות לפרטיות לאינטרס הציבורי, גוברת ידה של הראשונה והרשות אינה רשאית להעביר את המידע המבוקש. במקרה שלפנינו, ובכבוד הראוי, גם לא היה מקום שבית המשפט יורה על כך, נוכח הפגיעה המשמעותית בפרטיות ראש הממשלה.

למותר לציין, כי המידע המבוקש בוודאי אינו מידע אותו רשאים היו המשיבים לקבל ישירות מחברת התקשורת, ואף בכך יש ללמד כי למשיבים לא עומדת זכות לקבל את אותו מידע בדיוק, שתועד לצרכים פנימיים, מכוח חוק חופש המידע.

לעמדת המדינה, מסירת נתונים על אודות שיחות שקיים אדם עם חבריו יש בה כדי לחשוף מידע נוסף על אודותיו ועל אודות היחסים בינו לביןם. יחסי אדם עם חבריו נופלים לגדר ענייני הפרטיים של אדם. אם זהות חבריו של אדם הוכרה בפסיקה כעניין פרטי, קל וחומר שכך הוא הדין לגבי יחסיו עם חבריו.

50. ראש הממשלה הוא אכן איש ציבור. עם זאת, ראש הממשלה הוא אדם, הזכאי לפרטיות ככל אדם אחר. אמנם, עובדת היותו איש ציבור מחייבת אותו לחשיפה גדולה יותר מאדם אחר. אולם גם לחשיפה זו יש גבולות. דווקא בשל החשיפה המוגברת לה נתון ראש הממשלה מתוקף תפקידו, יש להותיר לו "מרווח נשימה" בדל"ת אמותיו. מרחב פרטי, בו יוכל להתנהל בשלווה, מחוץ לעיני התקשורת.

51. כפי שפירטה המדינה בבית משפט קמא, דברים בעניין זה נקבעו אף בפסיקתו של בית משפט נכבד זה.

בפסק הדין בבג"ץ 2481/93 דיין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994), דן בית המשפט הנכבד בעתירת אדם שביקש לקיים אסיפה מול ביתו של הרב עובדיה יוסף ז"ל, במחאה על המשך ישיבת מפלגת ש"ס בממשלה, והמשטרה דחתה את בקשתו.

בדחותו את העתירה, כתב כבוד המשנה לנשיא (כתוארו אז) אי ברק, את הדברים הבאים, היפים גם לענייננו בשינויים המתבקשים:

"כל אדם זכאי לפרטיות" (סעיף 7א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום. אכן, זכותם של אישי הציבור היא "לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת" (גביון, "איסור פרסום הפוגע בפרטיות" זכויות אזרח בישראל (האגודה לזכויות האזרח, בעריכת ר' גביון, תשמ"ב) 177, 200)

כבוד השופט לוי הסכים לפסק דינו של כבוד השופט א' ברק, והוסיף את הדברים הבאים:

"לדידי הזכות לפרטיות היא רבת ערך דווקא בחברה פתוחה הנוטה יותר ויותר להתערב בענייני אזרחיה, בין באמצעות מוסדות השלטון ובין באמצעות התקשורת הנישאת על כנפי עקרון זכות הציבור לדעת ... במקרה שלפנינו יש לערוך את משוואת האיזון בין זכות ההפגנה ובין הזכות לפרטיות, וכוחם של הדברים דלעיל יפה ביתר שאת כשהמדובר באיש ציבור; הרי מעשיו של איש הציבור בפעילותו הציבורית, וגם במרב המיגזרים של פעילותו הפרטית הגלויה, חשופים הם לעין כול, וכך גם ראוי הוא בחברה פתוחה ודמוקרטית; ואין ספק בדבר שאדם הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו במידה רבה לעינו הפקוחה של הציבור ..."

כעולה מפסק הדין, ההבחנה המרכזית עליה הוא מבוסס היא בין פעילותו הפרטית של איש הציבור לבין פעילותו הציבורית, כאשר מטבע הדברים, היקף ההגנה לה הוא זכאי בפעילותו הפרטית רחב יותר מזו לה הוא זכאי בפעילותו הציבורית. בהתאם לכך, ובהתאם לעקרונות שהותוו בפסיקה, את המונח "ביתו של איש ציבור" הנזכר בפסק הדין אין לפרש באופן דווקני, אלא כדל"ת אמותיו, במסגרת פעילותו הפרטית.

52. בהתחשב בכך שמסירת המידע המבוקש עולה כדי פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה, תטען המדינה כי בהתאם לפסיקתו של בית משפט נכבד זה בפס"ד רוזנברג, הרי שבאיזון בין הזכות לקבלת מידע והאינטרס הציבורי בו ובין הזכות לפרטיות, יש להעניק את הבכורה לזכות לפרטיות.

העובדה כי הפעילות הפרטית מבוצעת גם במשרדי הרשות הציבורית (וכאן, כזכור, חלק מהפעילות אינה מתבצעת דווקא שם) אינה מפקיעה מהפעילות את אופייה הפרטי.

53. אכן, לא נכחד, המידע המבוקש יכול ו"יעניין את הציבור". ואולם, בכבוד הראוי, לא כל דבר שעשוי לעניין את הציבור או חלקים ממנו, הוא בהכרח עניין לציבור.

כך למשל ייתכן כי יחסיו של ראש הממשלה עם בני משפחתו הקרובים מעניינים, ואולי אף מעניינים מאוד, את הציבור או חלקים ממנו. עדיין אין בכך כדי להכניסם לגדר "מידע שיש בו עניין לציבור" באופן שיצדיק את מסירתו.

54. נוסף ונאמר: אף אם מערכת היחסים החברית בין ראש הממשלה לאדלסון ולרגב מעניינת ככל הנראה את הציבור, או חלקים ממנו, עדיין, בכבוד הראוי, אין הדבר מקיים "עניין לציבור" כאינטרס משפטי שיצדיק פגיעה בפרטיות של ראש הממשלה, כאדם פרטי.

ודוק – המדינה אינה טוענת כי בהכרח לא יתכן כל אינטרס ציבורי במידע זה, אלא כי הוא אינו בגדר אינטרס שיש להגן עליו במחיר הפגיעה בפרטיות. המדינה סבורה כי במכלול הנסיבות, ובאיזון בין האינטרס המסוים שיכול וקיים לבין פרטיותו המצומצמת מאד ממילא של ראש הממשלה, תוצאת פסק דינו של בית משפט קמא פוגעת פגיעה יתירה בפרטיותו של ראש הממשלה עד כדי איונה.

56. ראש הממשלה אינו מחזיק בטלפון נייד סלולארי, וזאת בשל שיקולי אבטחה. לפיכך הוא נאלץ לקיים את כל שיחותיו, פרטיות כמו מקצועיות, באמצעות מזכירות לשכת ראש הממשלה. לו היה ראש הממשלה משתמש במכשיר סלולארי, יכול היה לבחור לקיים את שיחותיו הפרטיות באמצעותו, ואילו את שיחותיו המקצועיות לנהל באמצעות קו טלפון קווי, כאשר הן מועברות אליו באמצעות מזכירות ראש הממשלה, ומתועדות לצרכי יעילות ונוחות.

במצב דברים זה לית מאן דפליג כי לא היה כל תיעוד לשיחות הפרטיות, וממילא לא ניתן היה לקבל פרטים על אודותן. כאמור, הדרך היחידה לקבל את תדפיס שיחותיו הפרטיות של אדם אחר היא באמצעות עמידה בתנאים שנקבעו בחוק נתוני תקשורת, ברם חוק חופש המידע לא נועד לאפשר גישה למידע שפרטיותו מוגנת בחוק נתוני תקשורת.

לשון אחר; כיוון ששיחותיו של ראש הממשלה עם ה"ה אדלסון ורגב הן שיחות פרטיות, הרי שלולא נכפו על ראש הממשלה אילוצי האבטחה דלעיל, הן היו עשויות להתבצע ממכשיר הסלולארי שלו – ואז לא ניתן היה לקבל פירוט עליהן באמצעות עתירה לפי חוק חופש המידע.

לא יעלה על הדעת שמחמת המגבלה שנכפתה על ראש הממשלה מטעמי אבטחה תתקבל תוצאה משפטית שונה, שלפיה שיחותיו האישיות יהיו חשופות בפני כל.

לפיכך יש לראות בשיחותיו של ראש הממשלה עם ה"ה אדלסון ורגב כשיחות שנעשו ממכשיר הסלולארי של ראש הממשלה ללא כל תיעוד.

57. תיעוד שיחותיו של ראש הממשלה, שכאמור אינו מחויב על פי דין, אינו מבחין באופן כלשהו בין המישורים השונים של חיי ראש הממשלה.

בנסיבות אלו, תטען המדינה כי חרף העניין המסוים שיכול להיות לציבור במידע זה, מסירתו מפרה את האיזון העדין שנדרש בין היות ראש הממשלה איש ציבור, על כלל ההשלכות שיש לעובדה זו, לבין מרחב מינימלי של פרטיות כלשהי.

58. אכן, אדלסון הוא בעליו של עיתון יומי נפוץ בישראל, ורגב הוא עורכו של עיתון זה. ואולם, לראש הממשלה ככזה אין סמכויות אשר הוא יכול לבחור ולהפעיל ביחס לעיתונים בכלל, וביחס לעיתון זה או מתחריו בפרט.

חברותו של ראש הממשלה עם אדלסון ורגב היא פרט "פיקנטרי", ופרט שידוע היטב לציבור. ואולם, בהעדר היבט ציבורי הכרוך בסמכויות ראש הממשלה הנכרך בחברות זו, לא הייתה כל הצדקה לפגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה במסירת המידע המבוקש.

59. בית משפט קמא ציין כי ראש הממשלה הוא כעת גם שר התקשורת, ולעניין זה השלכה על מסירת המידע המבוקש. בכל הכבוד הראוי אנו סבורים כי בית משפט קמא שגה במתן משקל לעובדה זו משני טעמים -

ראשית, בתקופה ביחס אליה מתבקש המידע ראש הממשלה לא היה שר התקשורת. ושנית, הסמכות בעניין עיתונות כתובה מסורה לשר הפנים, ולא לשר התקשורת כפי שציינה המדינה בתשובה לעתירה.

60. המדינה תבקש לציין אף את השלכות פסק דין זה, במישור הציבורי והאישי, על ראש הממשלה. ראש הממשלה מודע כעת לרישום השיחות האמור.

כעת, טרם קבלת כל שיחה, או טרם הוצאת שיחה, על ראש הממשלה לשקול את כלל הנסיבות הציבוריות והפרטיות הקיימות "מסביב" לאותו אדם המבקש לשוחח עם ראש הממשלה, או שראש הממשלה מבקש לשוחח עימו, וכיצד ייתכן ותראה עצם השיחה, וזאת גם מקום בו מדובר בחבריו הפרטיים של ראש הממשלה.

כך, ולצורך הדוגמה בלבד, נשווה בנפשנו כי בתקשורת מתפרסם שאיש ציבור שוקל, לדוגמה, את המשך דרכו הפוליטית. אותו אדם מתקשר לראש הממשלה, שיחה שהיא **פוליטית** באופיה. האם על ראש הממשלה להימנע מלשוחח עימו, מתוך הבנה שיווצר "עניין בציבור", אשר ישווה לשיחה זו אופי כזה או אחר? כפי שפירטנו, ראש הממשלה מנהל כל יום שיחות – חלקן ציבוריות, חלקן פוליטיות (ועניין זה אינו בהכרח ציבורי) וחלקן אישיות לכל דבר ועניין. כלל השיחות מתועדות.

המדינה תטען כי לפסק דין זה ייתכנו השלכות שליליות משמעותיות על התנהלות טבעית של ראש הממשלה, ואף לכך יש השלכה על הסוגיה שלפנינו.

מטבע הדברים, ראש הממשלה מודע היטב לכך שכל צעד ושעל שהוא עושה נסקר בשבע עיניים ציבוריות. עם זאת, ראש הממשלה זכאי למרחב מוגן מסוים, בו הוא יכול להתנהל באופן "טבעי", מבלי שיהיה בכך מחיר מידי של פגיעה בפרטיות ביחסים עם האנשים הקרובים אליו.

61. נעיר עוד, מכיוון שהזכרנו הבחנה בין ציבורי לפוליטי. בעקבות בקשות לפי חוק חופש המידע שהוגשו למספר משרדי ממשלה, הנחה היועץ המשפטי לממשלה לאפשר העברה של מידע הנוגע לפעילות **מיניסטריאלית** של שרי הממשלה למבקשים. עם זאת, ובהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, ניתן להשמיט מיומנים אלו פעילות **פרטית או פוליטית או לסמנה ככזו, בלי פירוט נוסף**.

כלומר, ערבוב הציבורי עם הפוליטי, ויצירת דיכוטומיה בין אלו לבין הפרטי אינה סוגיה פשוטה כלל ועיקר.

סוגיה זו חורגת מהערעור שלפנינו, שכן דומה שאין מחלוקת שאדלסון ורגב הם אכן חבריו האישיים של ראש הממשלה, וככאלה נכלל העניין בגדר עניינים פרטיים. ואולם, הוספנו והבאנו זאת על מנת לבאר את מורכבות הסוגיה, אשר דומה, ובכבוד הראוי, כי בית משפט קמא לא נתן דעתו לכלל השלכותיה.

62. סוף דבר, המדינה תטען כי פסק דינו של בית משפט קמא פוגע פגיעה שאינה מוצדקת בפרטיות ראש הממשלה, ועל כן, ומכלל הטעמים שפורטו בערעור זה, דינו של פסק דינו של בית משפט קמא להתבטל, תוך חיוב המשיבים בהוצאות המערערים בהליך זה.

היום,

כ"ב טבת תשע"ו

03 ינואר 2016

דו"ר דבורה שוחם, עו"ד

סגן בכיר בפרקליטות המדינה

2293/15/11
N

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

1

בעניין:
1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן, אורי אדלשטיין

העותרים

- נגד -

משרד המשפטים
פרקליטות מחוז ירושלים
2015-12-3
המזכיר המינהלי

1. הממונה על חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
כאמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
ע"י עו"ד אחוה ברמן

2

פסק דין

3

4 עתירה כנגד החלטת הממונה על יישום חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש
5 המידע" או "החוק") במשרד ראש הממשלה שלא למסור לעותר פרטי מידע הנוגעים לשיחות
6 שהתקיימו בין ראש הממשלה לבין בעלי עיתון "ישראל היום" ועורכו הראשי.

7

8

הרקע לעתירה

9

10

11

12

13

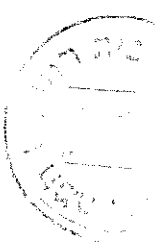
14

15

16

17

1. עותר 1, מר רביב דרוקר (להלן: "העותר"), הוא עיתונאי המשמש כפרשן פוליטי של עותרת
2, חברת חדשות 10 בע"מ (להלן: "ערוץ 10"). ביום 11.2.15 הגיש העותר בקשה למשיבה 1,
הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן: "הממונה" או "המשיבה") בה
ביקש לקבל את תיעוד מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין ראש הממשלה, משיב 2, לבין מר שלדון
אדלסון, בעל עיתון "ישראל היום" (להלן: "העיתון"), ובין ראש הממשלה לבין מר עמוס רגב,
העורך הראשי של העיתון, במשך שלוש שנים שקדמו ליום 11.2.12. בבקשתו התבקש תיעוד
השיחות ביומן לשכת ראש הממשלה ובכלל זה פרטים אודות תאריך כל שיחה; שעת השיחה; ומשך
השיחה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

2. ביום 11.6.14 פנה העותר למשיבה בשאלה האם התבררה פנייתו, כאשר באותה שעה חלפו
ארבעה חודשים מיום שנשלחה. באותו יום, ניתנה תשובת המשיבה הדוחה את בקשת העותר בטענה
כי "שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עמם
הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה". לפיכך, נדחתה
הבקשה בהתבסס על סעיף 9(א)(3) לחוק, לפיו אין למסור מידע המהווה פגיעה בפרטיות. עוד ציינה
המשיבה בדוא"ל שנשלח לעותר ואליו צורפה ההחלטה, כי "אנו עומדים במועדים בהתאם לחוק
על אף שלצערי לא עלה בידי לעדכןך".

3. בשולי הדברים יצוין כי בהחלטה גם נאמר כי ביחס לתיעוד השיחות עד לחודש מרץ 2014,
החומר המבוקש הועבר לגנוץ המדינה לפי חוק הארכיונים, התשט"ו-1955 ולכן הוראות חוק חופש
המידע אינן חלות עליו. עם זאת, בתגובת המשיבים לעתירה (ולאחר שהובהר כי נפלה טעות
בהחלטת הממונה ומדובר בחומר הנוגע לתיעוד השיחות עד לחודש מרץ 2013), נאמר כי המשיבה
לא תעמוד על נימוק זה במסגרת התשובה לעתירה. לפיכך, הדין התמקד אך בנימוק השני שניתן
לדחיית הבקשה.

טענות הצדדים

4. העותר, אשר ערך במסגרת תפקידו בערוץ 10 תחקיר אודות הזיקה בין העיתון "ישראל
היום" לבין ראש הממשלה, טען כי במוקדים ציבוריים שונים מתקיים דיון ציבורי חשוב בטענה
שלפיה "ישראל היום" הוא עיתון ששם לעצמו מטרה לשרת את ראש הממשלה. לטענתו, חשיפת
תיעוד מועדי השיחות בין ראש הממשלה לבין בעלי העיתון ועורכו הראשי, תאפשר לציבור לבחון
לאשורה את שאלת קיומה של זיקה בין ראש הממשלה לבין עיתון "ישראל היום".

5. עוד נטען כי המשיבה ציינה באופן סתמי כי במקרה זה חל החריג הקבוע בסעיף 9(א)(3)
לחוק חופש המידע, אך לא ציינה אלו מבין החלופות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-
1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") מהווה לשיטתה "פגיעה בפרטיות" באופן המצדיק דחיית
הבקשה. לטענת העותר, מסירת המידע המבוקש אינה מהווה "פגיעה בפרטיות" לפי חוק הגנת
הפרטיות, ולפיכך אינו חל עליה החריג האמור. העותר הבהיר כי הוא אינו מבקש מידע בדבר תוכן
השיחות, אלא אך בנוגע למועדי השיחות ואורכן, ועל כן אף אם מדובר בשיחות עם "חברים
אישיים" של ראש הממשלה, אין במסירת המידע כדי לחשוף את תוכנם של "עניינים אישיים"

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

- 1 אודותם שוחחו. יתר על כן, ביודעו כי השיחות מתועדות, לא יכול ראש הממשלה לטעון כי מסירת
2 מידע אודות עצם קיומה של שיחה מהווה פגיעה בפרטיות. ועוד, נוכח מעמדם של בעלי העיתון
3 ועורכו הראשי, בהיותם עומדים בראשם של גופים דו-מהותיים אשר חלים עליהם גם עקרונות
4 המשפט הציבורי ונוכח מעמדו של ראש הממשלה והיותו "איש ציבור" מובהק, אין כל מקום לטענה
5 של פגיעה בפרטיות ביחס למידע בדבר יחסי הגומלין ביניהם. בשולי הדברים טען העותר כנגד
6 האיחור במתן התשובה לבקשה שהגיש. כך, על אף שהיה על המשיבה להיענות לבקשה לא יאוחר
7 מ-30 ימים מיום שהוגשה, התקבלה התשובה בה אך בחלוף ארבעה חודשים.
8
- 9 6. מנגד טענו המשיבים כי המידע המבוקש חושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו
10 האישיים, באופן אשר עשוי אף להביא להשגת מידע באשר לתוכן של השיחות באמצעות הצלבה
11 עם פרטי מידע אחרים הגלויים לציבור. המשיבים גם הבהירו כי במסגרת תיעוד שיחותיו של ראש
12 הממשלה לא נעשית כל הבחנה בין שיחות פרטיות לבין שיחות שנעשו במסגרת עבודתו
13 המיניסטריאלית וגם לא נשמר כל תיעוד בנוגע למשך השיחות. מכל מקום, יחסי אדם עם חברו
14 נופלים לגדר "ענייני הפרטיים" של אדם. גם אין לקבל את טענת העותרים כי בעלי העיתון ועורכו
15 הראשי הינם "אישי ציבור", ואף טענת העותרים כי העיתון הינו גוף דו-מהותי לא נקבעה כהלכה
16 בפסיקת בתי המשפט. מכל מקום, אף אם היה מוגדר העיתון כגוף דו-מהותי, אין הדבר הופך את
17 בעליו או את עורכו הראשי ל"איש ציבור".
18
- 19 7. עוד טענו המשיבים כי על אף שאין חולק כי ראש הממשלה הוא אכן "איש ציבור", אין
20 הכוונה שהוא אינו זכאי לפרטיות ככל אדם אחר. דווקא בשל החשיפה המוגברת לה הוא נתון מתוקף
21 תפקידו, יש להותיר לו "מרווח נשימה" בתוך ד' אמותיו הפרטיות בהן יוכל להתנהל בשלווה מחוץ
22 לעיני התקשורת.
23
- 24 8. גם לא ניתן לקבל את הטענה כי מסירת המידע אינה פוגעת בפרטיות אך מכיוון שידוע
25 לראש הממשלה כי המידע מתועד. עצם תיעוד השיחות אינו מהווה הסכמה גורפת לפרסום פרטי
26 המידע שעה שמדובר במידע אשר מתועד ללא חובה על פי דין ונערך לכלל שיחותיו של ראש
27 הממשלה. במקרה זה יש גם ליתן משקל רב לזכות לפרטיות וזאת על פני האינטרס הציבורי, שעה
28 שהיכולת לקיים דיון ציבורי לא נפגעה כלל מכך שהמידע לא היה חשוף לציבור. ולראייה, העותרים
29 עצמם מודים בקיומו של שיח ציבורי בעניין.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

1

2 בשולי הדברים יצוין כי בנוגע לבקשת מסירת המידע בעניין משך השיחות (כאשר המשיבים
3 בתגובתם הבהירו כי מידע מסוג זה אינו מתועד על ידי לשכת ראש הממשלה), הבהיר ב"כ העותרים
4 במהלך הדיון בעתירה שהתקיים ביום 25.11.15 כי לא מבוקש פריט מידע אשר אינו מצוי בידי
5 המשיבים.

6

7

דין והכרעה

8 9. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע קובע כי "רשות ציבורית" לא תמסור מידע שגילוי מהווה
9 פגיעה בפרטיות כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין. עיקרה של
10 עתירה זו נסוב בעניין טענת העותר כי מסירת המידע המבוקשת על ידו אינה מהווה כלל "פגיעה
11 בפרטיות" כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות. מנגד, בתשובתה פירטה המשיבה כי המידע המבוקש
12 נכלל בגדר החלופה הקבועה בסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות שעניינו "שימוש בדיעה על ענייני
13 הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה".

14

15 10. סעיף קטן (א) שבסעיף 9 לחוק חופש המידע, מפרט סוגים שונים של מידע שאין למסרו,
16 וזאת בשונה מהחריג הקבוע בסעיף קטן (ב) לגבי מידע שהרשות "אינה חייבת" למסרו. בפסיקת
17 בתי המשפט הובהר כי סעיף קטן (א) עניינו איסור קטגורי אשר במסגרתו אף לא ניתן לרשות
18 הציבורית שיקול דעת אם למסור את המידע לידי הציבור והסמכות לסטות מהוראות הסעיף מוקנית
19 לבית המשפט בלבד (בסעיף 17(ד) לחוק) (ראו: ע"מ 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות
20 החברות הממשלתיות (פורסם בנבו, 19.5.09); ע"מ 398/07 התנועה לחופש המידע נ' מדינת
21 ישראל – רשות המסים (פורסם בנבו, 23.9.08)). עם זאת, גם הובעה העמדה לפיה יכולה הרשות
22 למסור אף מידע הנופל בגדרו של סעיף 9(א) לחוק, ועליה לבחון זאת במסגרת מלאכת שקילת
23 האיזונים השונים (ראו: ע"מ 3300/11 מדינת ישראל – משרד הביטחון נ' גישה – מרכז לשמירה
24 על הזכות לנוע (פורסם בנבו, 5.9.12)).

25

26 11. השאלה הראשונה אם כן, האם עניינו במידע אודות "ענייני הפרטיים" של אדם, הנכלל
27 במסגרת הגדרת "פגיעה בפרטיות" שבסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, ועל כן נופל הוא בגדר החריג
28 הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע. למעשה, המונח "פרטיות" והיקפו לא הוגדרו הגדרה
29 מדויקת ומדובר במונח מופשט שאת גבולותיו המוגדרים קשה לקבוע (ראו למשל: ע"א 4963/07

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

1 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (פורסם בנבו, 27.2.08); בג"ץ 1435/03 פלונית נ' בית הדין
2 למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ"ד נח(1) 529 (2003); עע"מ 9341/05 בעניין התנועה
3 לחופש המידע, שם). כך גם הביטוי "ענייניו הפרטיים של אדם" הנכלל בסעיף 2(9) לחוק הגנת
4 הפרטיות, נושא אופי עמום ולא ניתן להגדרה ברורה ובפסיקת בתי המשפט פורש הביטוי באופן
5 רחב (עע"מ 1386/07 עיריית חדרה נ' שנרום בע"מ, ע"י מנהלה עמנואל דוידי (פורסם בנבו,
6 16.7.12); ע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994); עע"מ 398/07
7 בעניין התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל – רשות המסים, שם). לכן נקבע כי יש לצקת לתוך
8 הביטוי תוכן קונקרטי בהתאם לנסיבות הדברים ולהקשרם (ראו: עע"מ 9341/05 התנועה לחופש
9 המידע, שם). כך למשל יכול ותתייחס הזכות לפרטיות בהקשר זה למידע הנוגע באופן מובהק לפרט
10 ולו בלבד ויכול שתתייחס למידע הנוגע לפרט במגעיו עם אחרים (ראו: בג"ץ 844/06 אוניברסיטת
11 חיפה נ' עוז (פורסם בנבו, 14.5.08)).

12
13 12. כאמור, המידע המבוקש בענייננו נוגע לקיומן, תדירותן ומועדן של שיחות טלפון בין מי
14 שעומד בראש הממשלה לבין מי שהוגדרו כ"חברים אישיים" שלו. במובן זה, מדובר בנתונים
15 הנוגעים למישור מעגליו החברתיים של אדם ולמגעיו עם אנשים אחרים שעשויים להיכלל במסגרת
16 "ענייניו האישיים". זאת על אף שלא מדובר במסגרת העניינים ה"מובהקים" שנכללים תחת הזכות
17 לפרטיות (וזאת בשונה למשל, מנתונים הנוגעים למצבו הבריאותי של אדם, מצבו הכלכלי, דעותיו
18 ואמונתו (ראו: עע"מ 9341/05 בעניין התנועה לחופש המידע, שם)), ולא לתוכן של השיחות
19 כאמור אשר בוודאי שיש בהן היבט נוסף של "עניינים פרטיים". עם זאת, כאשר מדובר ב"איש
20 ציבור", כדוגמת ראש הממשלה יתכן וגם מידע הנוגע למעגליו החברתיים חורג מגדר עניינים
21 "פרטיים". "אדם הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו כמידה רבה לעינו הפקוחה של הציבור"
22 (בג"ץ 2481/93 דין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 487, 456 (1994)), זאת
23 על אחת כמה וכמה כשמדובר במי שממלא את התפקיד הציבורי הבכיר ביותר בממשלה, כאשר
24 מטבע הדברים פרטיותו תדורג באופן שונה מזו של בעלי תפקיד ציבורי אחרים (השוו: בג"ץ
25 6658/93 עם כלביא נ' מפקד משטרת ירושלים, פ"ד מח(4) 793 (1994)). הדברים אף מקבלים
26 משנה תוקף במקרה זה הואיל וראש הממשלה גם מכהן כשר התקשורת והמידע המבוקש אודותיו
27 הוא מועדי השיחות שהוא ניהל עם אנשי תקשורת מובהקים, וזאת בין אם תחום העיתונות הכתובה
28 הוא בפיקוח משרד הפנים, כדעת ב"כ המשיבים, ובין אם הפיקוח נעשה על ידי משרד התקשורת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

- 1 נדמה אפוא כי המידע המבוקש נכלל בתחום ה"אפור" של "עניינים פרטיים" המוחרגים בסעיף
2 9(א)(3) לחוק חופש המידע.
- 3
- 4 13. ובמאמר מוסגר יצוין כי אין לקבל את טענת העותרים כי עצם העובדה שהמידע מתועד
5 בדיעת ראש הממשלה, אינה מאפשרת לו לטעון כי מסירת המידע מהווה פגיעה בפרטיות. אף
6 כאשר מביע אדם הסכמה לחשיפת מידע מסוים לאדם אחד, או למספר אנשים, אין להסיק מכך
7 שהוא מנוע מלהתנגד לפרסום המידע לציבור הרחב (ראו: ע"א 439/88 בעניין ונטורה; עע"מ
8 1386/07 בעניין עיריית חדרה, שם). קל וחומר שאין בתיעוד המידע כשלעצמו כדי להוות הסכמה
9 מכללא כאמור לפרסומו.
- 10
- 11 14. אם כן, השאלה השנייה - והעיקרית - העומדת לדיון היא האם אכן מידע אודות עצם קיומן
12 של שיחות אלו בהיותו מצוי כאמור בתחום האפור של "עניינים פרטיים" הוא בגדר מידע אשר יש
13 לגלותו לאור הוראות סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, לפיו בית המשפט רשאי להורות על מתן
14 מידע מבוקש אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית המידע, ובלבד
15 שגילוי המידע אינו אסור על פי דין.
- 16
- 17 15. בתשובתם המשיבים טענו בהקשר זה כי מסירת המידע עשויה להביא לחשיפת תוכן של
18 השיחות, שכן אז יוכלו העותרים (או הציבור) להצליח את המידע בדבר מועד קיומן של השיחות
19 יחד עם אירועים אחרים הגלויים זה מכבר לציבור. טענה זו אינה מסייעת למשיבים, ולמעשה אף
20 תומכת בטענות העותרים. כך, דווקא טענת המשיבים כי ניתן להתחקות אחר קשר כלשהו בין מועד
21 השיחות לבין אירועים הגלויים לציבור עשויה להצביע על אמיתות הטענה כי קיים "עניין ציבורי"
22 ממשי במידע. אם אכן - וכך לטענת המשיבים עצמם - קיים קשר בין מועדי השיחות לבין אירועים
23 הגלויים לציבור, הרי שמועדי השיחות בשקלול הכולל ובאיוון הראוי של האינטרסים השונים,
24 מהווים סוג של מידע אשר יש "להוציא" מגדרי הגנת הפרטיות שאפפה אותו (וזאת משוליו
25 ה"אפורים" של תחולת הגנת הפרטיות כאמור), ולחושפו לעין הציבור.
- 26
- 27 16. יתר על כן, יש אף לדחות את טענת המשיבים לפיה עצם קיומו של שיח ציבורי בעניין מעיד
28 על היחלשותו של האינטרס הציבורי בנסיבות העניין, שעה שחשיפת המידע אינה פוגעת ביכולת
29 לקיים דיון כאמור. ה"מבחן" הרלוונטי לעניין זה אינו האם ניתן לציבור לקיים דיון ציבורי ללא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

1 חשיפת המידע. חוק חופש המידע נועד לאפשר את העמקת השיח הציבורי בהתבסס על מידע
2 ונתונים המצויים בידי הרשות הציבורית. מובן שיהיו מצבים בהם יתקיים שיח ציבורי בכל מקרה,
3 גם בלא שיימסר מידע על פי החוק. אך כאשר המידע הנוסף מעורר עניין ציבורי, אין לקבל את
4 הטענה כי המידע אינו נדרש אך בשל כך שהדיון הציבורי מתקיים בלעדיו.

5
6 מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול
7 לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם
8 להתנגד למסירת המידע.

9
10 המשיבים יישאו בהוצאות העותרת בסך של 5,000 ₪.

11
12 ניתן היום, כ' כסלו תשע"ו, 02 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

13

דוד מינץ, שופט

14

15

16

02/12/15 קו/3/17